

There are no translations available.

L'Associació per a la Revitalització dels Centres Antics (ARCA) amb el patrocini de la Direcció General de Cultura del Govern Balear inicia un nou programa titulat "Patrimoni i Poesia al terrat", on una sèrie de poetes de reconegut prestigi ens llegiran la seva obra damunt les cobertes de les esglésies o edificis singulars de Palma.

Dissabte 12 de febrer organitzarem la visita als "Teulats de la parròquia de Santa Creu", on la poesia va anar a càrrec de Gabriel Sampol S. T. A la visita es varen lliurar una sèrie de llibrets titulats Paraula de poeta, on es va poder repasar l'obra del poeta protagonista, Gabriel Sampol S. T. Amb aquest programa visitarem altres terrats durant els propers mesos, com serien el castell de Bellver, Sant Francesc, Sant Jaume o la Seu. Aquesta activitat està reservada només per als socis.

Com a mostra, transcribim dues poesies: el primer poema és seu i l'altre, una traducció ja que aquesta vessant seva es molt important i reconeguda.

Del recull Vulgata (Moll, 2004)

[LIBER DEUTERONOMII]

Haec est terra... Vidisti eam oculis tuis,
et non transibis ad illam

I un dia entreveí la terra promesa,
la terra que regalima llet i mel.
Des del Nebó pogué esguardar-la a pler,
feliç de la visió tan esperada,

però travessat de la pena de saber cert
que mai no podria trepitjar-la.

El Nebó va esdevenir la seva meta,
fou l'indret on plantà la seva tenda,
mirant sempre vers el riu
que dava vida a la terra que seria del poble elegit.
Mirava sempre aquella terra
amb fe inútil,
amb esperança inútil,
amb enveja inútil.
Ho faria fins que la mort l'alliberàs d'aquesta tasca
imposada més pel seu cor que no per la Veu de l'esbarzer.

Amb el temps va pensar que havia estat millor no entrar-hi
perquè potser aquell indret l'hauria decebut,
perquè potser la terra no li hauria ofert allò que esperava
(i aleshores la fe i l'esperança haurien estat pitjor que inútils),
perquè potser en el fons volia tornar a Egipte
(on abans de saber que sofria era feliç)
i sobretot perquè la mel no li agradava gens.

No podia, però, tornar a Egipte
perquè no podia tornar a ignorar que hi patia.
Així que començà a estimar el puig.
Cada dia continuava mirant la terra oferta al seu davant,
amb recança
(ara ja més de fer que de no fer),
amb serenor, amb felicitat discreta.

Va fer del Nebó el seu país.
És cert que no li correspongué res en el repartiment de la terra,
però també ho és que no va haver de patir els saqueigs dels madianites.
El Nebó era un país que no li havia estat promès
però va aconseguir fer-lo a imatge i semblança seva.
En féu una terra que regalimava porto i calvados
i, malgrat la insistència de la pèrfida esperança,
a la seva manera hi era feliç.

**Al certamen en la canonització
de sant Ramon [de Penyafort],**

en què hom va manar que es lloàs la castedat del sant
quan va deixar el Rei [Jaume I]
perquè no deixava la seva dama
i per fugir-ne, va llançar la capa a la mar
i hi navegà damunt.

Hom va manar que el sonet fos en portuguès
i que comparàs la castedat del sant
amb algun dels patriarques de l'Antic Testament
Si cast del bon Josep en diu la Fama
tan solament perquè en la seva edat
únic exemple fou de castedat,
virtut que en ell el sant autor proclama;

si no féu més que defugir la dama
llançant la capa amb summa honestedat
a aquelles mans hostils que voluntat
tenien de forçar-lo al llit infame,

Ramon, vostra puresa és més famosa:
no sols heu fuit de qui vos ha seguit,
ans de qui el Rei seguia furiosa.

Josep llançà la capa, perseguit;
vós, per no dar-la a mà luxuriosa,
l'heu llançada a la mar i hi heu partit.

Traduït per Gabriel de la S. T. Sampol

Fotografies: Cata Loshuertos.

{gallery}parroquiadeSantaCreu{/gallery}